

O TEU BUZÓN

AS CARTAS (DENÚNCIAS, OPINIÓNS, CRÍTICAS, PROPOSTAS DE ACCIÓN...) DEVERÁN REMITIR-SE CORRECTAMENTE IDENTIFICADAS CON NOME, APELIDOS E D.I. AO ENDEREZO DA REVISTA. (CERNA CONSIDERA-SE LIVRE PARA CORTAR OU RESUMIR AQUELAS CARTAS QUE SE ESCEDAN DE 30 LIÑAS MECANOGRAFADAS)

QUÉ FACER CONTRA OS ARBORECIDAS

Por favor, Señores da Asociación, ¿qué se pode facer contra os arborecidas, cómo se lles combate?

Aquí, nun pulmón verde da Coruña, nunha urbanización que conta con árbores, palmeiras, plantas e roseiras, preténdese -e xa se vai a conseguir- destruílo todo e substituílo por un aparcadoiro subterráneo. Así como o len, na urbanización "Rías Altas", números once ao trinta e un de Salvador de Madariaga. O progreso en Galiza non salva as árbores, arríncaas. E, enriba, nesta urbanización abundan os mestres

e profesores, que manchan así os seus nomes irremediabilmente. Bo exemplo para a nosa xuventude.

¿Qué facer contra os arborecidas?, preguntome.

¿Poden contestarme?

Un saúdo de quen sente vergoña, si, case vergoña, de ser galego.

Xosé A. Míguez

(A voz do que clama no deserto). (A Coruña)

CAMPO DE TRABALLO NAS ILLAS CIES

Despois da miña estadía no Campo de Trballo das Illas Cies o pasado mes de Agosto, comprobei que este Parque Natural presenta deficiencias básicas en canto ao medio ambiente se refire.

O noso traballo consistía na limpeza das praias, recollida do lixo da Illa, limpeza e acondicionamento forestal, etc. A nosa indignación e frustración xurdiu ao comprobar que parte do noso esforzo foi parar ao mar debido ao precario e deficiente sistema de recollida de lixo, pois ao trasladar as bolsas dende o tractor ao barco moitas rachaban e caían ao mar sen que os homes que ían no barco lle deran a mínima importancia. Se engadimos a isto que a limpeza do tractor facíase á beira mar caendo o xabón directamente nel, podemos dicir que aquilo fería a sensibilidade de calquera.

Por outra banda os turistas que se achegaban á Illa enchían as praias de colillas, recollendo cada un de nós ao redor de trescentas. Aínda que aquela era a nosa responsabilidade e o faciamos voluntariamente, non apreciamos ningunha intención de colaboración na conservación do Parque por parte dos visitantes.

Por todo isto decidimos asinar dúas cartas dirixidas á Consellería de Medio Ambiente e ao Concello de Vigo, pedindo sobre todo un sistema selectivo de recollida de lixo para a súa reciclaxe posterior, considerando interesante pór unha planta de reciclaxe na Illa, sobre todo pensando no autoabastecemento de esterco ou materia orgánica. De facer o traslado do lixo a Vigo, pedimos que se fixera cos barcos adecuados, que dispuxeran de contedores para cada tipo de residuo, e que ofreceran seguridade no seu traslado. Por suposto a formación dos traballadores respecto a esta materia é básica, debido ao patente desinterese e pasotismo que amosaban.

Tamén solicitamos que se chamara a atención aos visitantes mediante o uso de cartéis ou sinais prohibindo tirar lixo ao chan, e especialmente colillas.

Aínda esperamos por unha resposta ás nosas peticións. Mais penso que isto é algo que cómpre non esquecer, e tense que atopar unha solución axiña se queremos que os nosos parques naturais sexan dignos do seu nome.

Natalia Margalejo Concheiro. (A Coruña)

ONDE QUEDARÁ XARDÍN

Ó outro lado do Atlántico Galicia desafíame coa súa mente de semente húmida, quero perecer entre as súas augas para reordenar os retos inventados por todos, peregrinos no mar da confusión do consumo que me rodea entre árbores cortadas, coma se fora un Edén de meigas cazando animais para saciar a fame, a sede de norte derrúbame entre horizontes asediados polos ídolos sumos, consumidores compulsivos de estrelas celestes vagando entre a miña alma pura, para derrubarte necesito unha coraza do lume que sepulta as contaminacións, coma se puidera inventarte reclamándote en pago da peaxe por outro paraíso, para que amurallarte necesariamente cazándote entre vixiados desexos de amor, o noso amor foise tan impuro a impulsos da nave capitana tan emigrante, e quedou só o xardín agochado tras os zulos dos sentimentos verdes, os meus pazos depositaron o túa mostra de etiquetas de sentidos no fragor seu, coma se fora unha casa en fervenza aprisionada polas lembranzas vagas borrándose, sei da necesidade que me empurrou a facerche verxeis entre desertos de autovías, sei da expresión que me fixo sentir a ausencia das árbores cortadas, sei do baleiro das dores que empregan á forza do home só, como se fora unha baleira habitante da vida entre murallas decididos a deixarte a ras de chan, sen un só poso de barullo entre os desertos da beleza, coma unha soidade sen verde nin outro desfalecido pelegrín que me coe amor, sei dos amantes desertores que a miúdo aprazan a súa solución de plantar unha árbore, onde quedará xardín.

Teobaldo González. Logroño (La Rioja)